

и издадени кости надъ очитѣ, иматъ обикновенно руси коси, дългѣ остъръ носъ и настършени рѣдки мустаци. У тоскитѣ прѣобладаватъ тъмно-кожи и тъмно-коси типове. Арнаутинтъ има грациозенъ, често театраленъ вървежъ, съ какъвто се отличаватъ и други горци.

Арнаутинтъ необича тежкия продължителенъ трудъ. Само голѣма нужда го кара да се улови за рало и за мотика. По присърце му е скотовѣдството. Ако има възможностъ, всѣки арнаутинъ прѣдпочита да се храни съ грабежъ; въ случай на нужда отива на чужбина и търси навсждѣ по-лесна работа. Женитѣ въ дома работятъ земята. По цѣлата турска държава арнаутитѣ се срѣщатъ като гавазии по богатитѣ къщи, като пѣдари по селата и чифлицитѣ и като заптии въ конацитѣ.

8. Власи.

Македоно-епирскитѣ власи се наричатъ още съ присмѣшни имена *куцо-власи* и *цинцари*. Куцо-влахъ значи хромъ влахъ, непъленъ влахъ, а думата цинцаръ, която се употрѣбя особено често въ Сърбия и България, е дадена на тия власи на присмѣхъ за честото употрѣбление на звукътъ *ц* въ говора имъ. Самитѣ пъкъ власи се наричатъ *аромуни* или *арѣмѣни*.¹⁾ Само мегленцитѣ, които се отличаватъ доста отъ другитѣ, се наричатъ сами *власи*. Въ книжнината е прието да се наричатъ *македо-ромѣни* въ отлика отъ ония, що живѣятъ между Дунава и Карпатитѣ, които се казватъ *дако-ромѣни*.

Голѣмо множество отъ днешнитѣ македонски власи сж пришепци въ страната прѣзъ врѣме на турското владичество. Старитѣ сръдновѣковни власи сж побългарени или погрѣчени. Най-първо изчезнали градскитѣ власи, които били занаятчий или търговци. Планинскитѣ пастири зачували по-дълго врѣме езика си. Въ законника на Царя Душана тѣ се бѣлѣжатъ като особенъ пастирски народъ.²⁾ Въ нѣкои тогавашни паметници власитѣ сж отбѣлѣзани като чифлигари, подарявани на църкви и манастири.³⁾ На нововъздигнатия манастиръ Св. Архангелъ въ Призрѣнъ Душанъ подарилъ 8 влашки селца, наречени катуни, съ 459 семейства.⁴⁾ Въ Осоговъ се споменуватъ влашки пастири, които безпокоили манас-

¹⁾ Weigand, Die Aromunen, I, 273.

²⁾ Флоринскій, Южные славяне, II, 24.

³⁾ Дриновъ, Заселение, 139.

⁴⁾ Флоринскій, Памятники законодательной дѣятельности Душана, 99.